

Sygn. akt IV U 731/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasiński
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2015 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania J. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 25 kwietnia 2013 r. Nr (...)

w sprawie J. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

I. oddala odwołanie,

II. nakazuje pobrać od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Siedlcach) na rzecz adw. M. R. kwotę 73,80 (siedemdziesiąt trzy i 80/100) zł, zawierającą podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.

Sygn. akt IV U 731/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2013 r. Nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., na podstawie art. 57 i art. 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił J. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, bowiem Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 19.04.2013 r. ustaliła, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (decyzja, k. 24 a.r.).

Odwołanie od ww. decyzji złożył ubezpieczony J. Z., wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W ocenie ubezpieczonego, jego stan zdrowia (schorzenia związane z narządami układu ruchu, w tym m.in. wielopoziomowa dyskopatia kręgosłupa lędźwiowego, choroba zwyrodnieniowa stawów, jak również choroby współistniejące – astma oskrzelowa, niedowidzenie prawego oka, przepuklina rozworu przełykowego przepony, nadciśnienie tętnicze, choroba psychiczna) oraz wiek uniemożliwiają mu podjęcie

jakiegokolwiek zatrudnienia, nawet w zakładach pracy chronionej. Nadto wyjaśniono, że wnioskodawca przez ostatnie 25 lat był zatrudniony jako ślusarz (odwołanie, k. 2-6 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, jednocześnie wskazując, że odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych i prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie, k. 7-7v a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony J. Z., ur. (...), w dniu 18 lutego 2013 r. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował wnioskodawcę na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 22 marca 2013 r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (k. 11 a.r.). Na skutek zgłoszonego przez ubezpieczonego sprzeciwu sprawa została skierowana do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, która - po rozpoznaniu u wnioskodawcy zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych kręgosłupa szyjnego i L/S bez uchwytneho deficytu neurologicznego, nadciśnienia tętniczego zredukowanego farmakologicznie, jak również zaburzeń depresyjnych (w wywiadzie) i astmy oskrzelowej (w wywiadzie) -orzeczeniem z dnia 19 kwietnia 2013 r. nie uznała J. Z. za niezdolnego do pracy (orzeczenie Komisji Lekarskiej z dnia 19.04.2013 r., k. 17 a.r.). Powołane orzeczenie stało się podstawą do wydania zaskarżonej decyzji z dnia 25 kwietnia 2013 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja, k. 24 a.r.).

Badając sporną okoliczność niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy neurologa, kardiologa, psychiatry i pulmonologa, którzy stwierdzili u wnioskodawcy astmę oskrzelową przewlekłą, nadciśnienie tętnicze umiarkowane, organiczne zaburzenia afektywne – uzależnione od benzodwiazepin w fazie abstynencji, okresowy zespół bólowy kręgosłupa z torem korzeniowym lewostronnym L/S na podłożu wielopoziomowych zmian dyskopatycznych i zmian zwyrodnieniowych bez istotnego upośledzenia sprawności ruchowej oraz niewielkie uszkodzenie nerwu łokciowego prawego – bez istotnego upośledzenia siły i sprawności ręki. W ocenie biegłych, przewlekłe krążenie płucne jest dobrze kontrolowane przy pomocy leków wziewnych, a zaostrzenia występują rzadko i są opanowywane ambulatoryjnie. Przebieg kliniczny astmy oskrzelowej nie uzasadnia przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy. Aktualny stan kliniczny układu krążenia również nie skutkuje niezdolnością do pracy. Jak wskazali biegli, ubezpieczony od grudnia 2012 r. jest regularnie leczony psychiatrycznie, obecnie po hospitalizacji psychiatrycznej z rozpoznaniem organicznych zaburzeń depresyjnych, kontynuuje leczenie ambulatoryjne. W ocenie biegłych, charakter i stopień nasilenia objawów psychopatologicznych, nie powoduje aktualnie niezdolności do pracy zgodnej z kwalifikacjami. Konieczne dalsze leczenie psychiatryczne w ramach (...). Rozpoznane schorzenie narządu ruchu przebiega z okresami zaostrzeń i remisji dolegliwości, jednak obecnie nie stwierdzono istotnego zaostrzenia dolegliwości bólowych kręgosłupa. Biegli lekarze stwierdzili zadawalającą ruchomość kręgosłupa we wszystkich odcinkach, bez objawów korzeniowych i ubytkowych neurologicznych istotnych funkcjonalnie, bez upośledzenia siły i sprawności kończyn górnych, Ubezpieczony wymaga dalszego leczenia farmakologicznego i rehabilitacji w okresach zaostrzeń dolegliwości i wówczas może być okresowo niezdolny do pracy w ramach zasiłku chorobowego, niemniej jednak obecnie biegli nie stwierdzili niezdolności do pracy z powodu schorzeń narządu ruchu. Wobec powyższego biegli lekarze neurolog, kardiolog, psychiatra i pulmonolog, uznali wnioskodawcę za zdolnego do pracy (opinia z 27.08.2013 r., k. 16-16v a.s.).

Z uwagi na przedłożenie przez ubezpieczonego dodatkowej dokumentacji medycznej Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy okulisty, gastrologa i ortopedy, którzy rozpoznali u badanego zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatię wielopoziomową kręgosłupa lędźwiowego, stan po amputacji paliczka dalszego palca lewej ręki, stan po uszkodzeniu nerwu łokciowego prawego na poziomie nadgarstka, astygmatyzm mieszany oka prawego, niedowidzenie oka prawego, zez zbieżny oka prawego, angiopatię nadciśnieniową, chorobę refluksową przełyku z przepukliną rozworu przełykowego przepony. W ocenie kolejnego zespołu biegłych, wskazane schorzenia nie naruszają sprawności organizmu w stopniu dającym podstawy do orzeczenia niezdolności do pracy. Choroby te wymagają dalszych specjalistycznych obserwacji oraz leczenia i rehabilitacji, które mogą być prowadzone w ramach okresowych zwolnień

lekarskich. Powołani biegli zgodzili się z wcześniejszymi ustaleniami lekarskimi (opinia z 2.12.2013 r., k. 38 a.s.). Ustosunkowując się do nowej dokumentacji medycznej złożonej przez ubezpieczonego w dniu 24 lutego 2014 r., biegli lekarze okulista, gastrolog i ortopeda w sporządzonej opinii uzupełniającej wskazali, że J. Z. od urodzenia posiada wadę wzroku oka prawego, rozpoznany zez zbieżny prawego oka i niedowidzenie, co praktycznie czyni go osobą jednooczną. Według obowiązujących przepisów określających zdolność do wykonywania pracy istniejąca jednooczność pozwala na podjęcie zatrudnienia, ograniczając wykonywanie niektórych czynności, tj. pracy przy maszynach w ruchu, a tym samym może być ograniczone wykonywanie przez ubezpieczonego pracy w zawodzie tokarza czy też pracy na wysokościach powyżej 3 m. Wydając opinię biegła z zakresu okulistyki uwzględniła, iż wnioskodawca pracował głównie jako ślusarz ręczny (narzędziowy) i w dalszym ciągu może wykonywać taki zawód. Analiza dokumentów medycznych przedłożonych przez ubezpieczonego w dniu 24 lutego 2014 r. nie spowodowała zmiany postawionych uprzednio rozpoznań medycznych przez biegłych z zakresu ortopedii i gastroenterologii. W ocenie biegłych, stwierdzone schorzenia nie naruszają sprawności organizmu w stopniu dającym podstawy do orzeczenia niezdolności do pracy. Niewątpliwie jednak choroby te wymagają dalszych specjalistycznych obserwacji oraz leczenia i rehabilitacji, które mogą być prowadzone w ramach okresowych zwolnień lekarskich (opinia uzupełniająca z 10.03.2014 r., k. 64 a.s.).

Wobec oświadczeń złożonych przez ubezpieczonego dotyczących stanu jego zdrowia (wnioskodawca wskazał, że ma problemy z kręgosłupem i stawami, astmę, przyjmuje leki zalecone przez psychiatrę, nie widzi na jedno oko, ma trudności z wykonywaniem podstawowych czynności takich jak ubranie się czy umycie), Sąd dopuścił dowód z opinii innych biegłych okulisty, neurologa i psychiatry. Zespół innych biegłych orzekł, iż u wnioskodawcy brak jest podstaw do stwierdzenia niezdolności do pracy. Biegli rozpoznali u badanego następujące schorzenia: niedowidzenie oka prawego od dzieciństwa, zez zbieżny oka prawego, angiopatię nadciśnieniową I stopnia, zespół bólowy kręgosłupa szyjnego i bólowo-korzeniowy lędźwiowo-krzyżowego na podłożu zmian zwyrodnieniowo-wytwórczych i dyskopatycznych, organiczne zaburzenia nastroju oraz łagodne zaburzenia funkcji poznawczych. Jak wyjaśnił biegły lekarz okulista, analiza załączonej dokumentacji pozwala stwierdzić, że stan narządu wzroku nie uległ pogorszeniu do dali, a wszystkie dotychczasowe prace ubezpieczony wykonywał jako osoba niedowidząca na prawe oko. Tym samym, w ocenie biegłych, może nadal pracować w różnych zawodach na wolnym rynku oraz jako ślusarz ręczny, przeciwwskazane są prace na wysokości i przy maszynach wysokoobrotowych z odkrytymi częściami tnącymi. Opinia biegłego okulisty jest zgodna z orzeczeniem poprzedniego biegłego okulisty. Biegły lekarz neurolog, stwierdził, że dolegliwości bólowe kręgosłupa są dobrze kontrolowane farmakologicznie i rehabilitacyjnie, zaś w okresach zaostrzeń ubezpieczony może wymagać intensyfikacji leczenia, które może odbywać się w warunkach czasowej niezdolności do pracy. Obecnie z przyczyn neurologicznych nie stwierdzono naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym uznanie niezdolności do pracy. Badanie uzupełniające przeprowadzone przez biegłą psycholog wykazało, iż J. Z. nie jest upośledzony umysłowo, bo funkcjonuje intelektualnie w „granicach dolnej normy”. Ujawnia natomiast symptomy nieznacznego osłabienia procesów poznawczych (na skutek organicznego uszkodzenia (...)), które nie wpływają istotnie na jego codzienne funkcjonowanie – pozwalają na zdiagnozowanie co najwyżej „łagodnych zaburzeń funkcji poznawczych” (ale nie zespołu psychoorganicznego). Biegły psychiatra uznał, iż z przyczyn psychiatrycznych ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy zawodowej, jednak z racji przyjmowanych farmaceutyków o działaniu sedatywnym nie powinien jednak pracować na wysokości ani obsługując urządzenia będące w ruchu. W ocenie kolejnego zespołu biegłych neurologa, okulisty i psychiatry, wspomaganą opinią psychologiczną, wszystkie schorzenia ubezpieczonego traktowane osobno i łącznie nie sprowadzają niezdolności do pracy (opinia z 17.06.2014 r., k. 82-83 a.s.; opinia psychologiczna z 17.06.2014 r., k. 84 a.s.).

Z uwagi na zastrzeżenia ubezpieczonego do wszystkich opinii sporządzonych w sprawie oraz przedłożenie nowej dokumentacji medycznej, Sąd dopuścił dowód z opinii specjalisty medycyny pracy, który ostatecznie nie uznał ubezpieczonego za niezdolnego do pracy. Wskazano, iż z uwagi na wrodzoną wadę wzroku J. Z., będąc zatrudnionym jako tokarz, stolarz, ślusarz narzędziowy, nie wykonywał pracy przy maszynach w ruchu ani pracy na wysokości i głębokości. Biegła z zakresu medycyny pracy nie znalazła powodu, aby nie zgodzić się z opinią biegłych specjalistów z zakresu neurologii, psychiatrii, chorób płuc, kardiologii i okulistyki. Podkreślono, że wnioskodawca uzyskał wykształcenie zawodowe w kierunku tokarza, lecz przez większość życia zawodowego wykonywał zawód ślusarza

narzędziowego bez konieczności obsługi maszyn i narzędzi w ruchu. Zdaniem biegłej również obecnie nie ma przeciwwskazań do zatrudnienia ubezpieczonego na takim stanowisku. Z uwagi, iż praca na stanowisku tokarza wymaga bezwzględnie obsługi maszyn w ruchu, zatem ubezpieczony nie może wykonywać zatrudnienia w zawodzie wyuczonym ze względu na istniejącą wadę wzroku. Niemniej jednak obecny stan zaawansowania schorzeń, w ocenie biegłej z zakresu medycyny pracy, nie spowoduje niezdolności do pracy. J. Z. jest zatem zdolny do pracy z wyłączeniem pracy wymagającej obsługi maszyn i urządzeń w ruchu, pracy na wysokościach i w głębokich wykopach. Zaostrzenia istniejących chorób mogą być leczone w ramach czasowej niezdolności do pracy (opinia z 10.06.2015 r., k. 130-131 a.s.). Uwagi ubezpieczonego do ww. opinii, skutkowałe wydaniem przez biegłą z zakresu medycyny pracy opinii uzupełniającej, w której wyjaśniła, że J. Z. nigdy nie powinien wykonywać pracy tokarza czy też stolarza ze względu na istniejącą wrodzoną wadę wzroku. Jak wynika z wywiadu zawodowego, ubezpieczony przez 25 lat wykonywał pracę ślusarza narzędziowego, dozorczy, ogrodnika terenów zielonych, a tym samym – zdaniem biegłej – w obecnym stanie zdrowia może nadal być zatrudniony na takim stanowisku z wyłączeniem obsługi maszyn w ruchu, pracy na wysokościach i w głębokich wykopach. Ze względu na stwierdzoną wrodzoną wadę wzroku (niedowidzenie oka prawego od dzieciństwa, ze zbieżnym okiem prawym) istnieją u wnioskodawcy przeciwwskazania do wykonywania zawodu tokarza i stolarza zgodnie z obowiązującymi przepisami. Wada wzroku ma charakter trwały i nie rokuje poprawy ani wyleczenia. Pozostałe schorzenia w obecnym stopniu zaawansowania nie stanowią przeciwwskazań do wykonywania zatrudnienia w zawodach najdłużej wykonywanych przez wnioskodawcę, czyli ślusarza narzędziowego, dozorczy czy ogrodnika terenów zielonych (opinia uzupełniająca z 10.10.2015 r., k. 145-146 a.s.).

J. Z. z wykształcenia jest tokarzem. W zawodzie tokarza pracował przez około 7 lat, następnie przez 4 lata pracował jako stolarz, zaś przez około 24-25 lat wykonywał zawód ślusarza narzędziowego w P. Spółdzielni Mieszkaniowej w P.. Praca ślusarza polegała na naprawie i ostrzeniu narzędzi do pracy (okoliczność bezsporna, nadto zeznania ubezpieczonego, k. 152v a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. Z. jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 t.j.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art. 12 ust. 1, 2 i 3 ww. ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania wnioskodawcy od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia, czy u ubezpieczonego istnieje częściowa lub całkowita niezdolność do pracy, a tym samym czy został spełniony warunek z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Odnośnie warunku niezdolności do pracy Sąd oparł się na dowodzie z opinii powołanych w sprawie biegłych lekarzy odpowiedniej specjalności, sporządzonych po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną. Z uwagi na zastrzeżenia do opinii oraz przedkładanie przez ubezpieczonego nowej dokumentacji medycznej opinie były kilkakrotnie uzupełniane. Podkreślenia wymaga, iż wszyscy powołani w sprawie

biegłi jednoznacznie wskazywali, iż wnioskodawca jest zdolny do pracy z ograniczeniem prac wykonywanych przy maszynach w ruchu, na wysokości i w głębokich wykopach, co spowodowane jest wrodzoną wadą wzroku (niedowidzenie i zez zbieżny oka prawego). Biegłi nie stwierdzili u ubezpieczonego chociażby częściowej niezdolności do pracy. Sąd nie znalazł podstaw, by uwzględnić wniosek ubezpieczonego o wywołanie opinii uzupełniającej biegłej z zakresu medycyny pracy oraz wniosek o powołanie nowego zespołu biegłych lekarzy neurologa, ortopedy i psychiatry, bowiem nie zostały zgłoszone żadne merytoryczne zarzuty w tym zakresie. Stanowisko wszystkich powołanych w sprawie biegłych lekarzy (dwóch neurologów, kardiologa, dwóch psychiatrów, pulmonologa, dwóch okulistów, gastrologa, ortopedy oraz specjalisty z zakresu medycyny pracy) było zgodne, co do orzeczonego braku niezdolności do pracy, a sporządzone opinie są spójne, logiczne i należycie uzasadnione.

Należy wskazać, że w postępowaniu, którego przedmiotem jest przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, koniecznym jest ustalenie stanu zdrowia osoby ubezpieczonej, z którym to stanem związana jest przedmiotowa niezdolność do pracy. Natomiast stan zdrowia osoby ubezpieczonej bezsprzecznie jest okolicznością, dla której ustalenia, niezbędne są wiadomości specjalne w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., wymagające udziału w procesie biegłych lekarzy sądowych. Kluczowa dla tego rodzaju spraw okoliczność stanu zdrowia oraz związana z nim niezdolność do pracy – w przypadku sporu co do tej okoliczności - nie może być ustalana przez Sąd samodzielnie lub wyłącznie na podstawie innych dowodów zgłoszonych przez strony postępowania. Ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 17 czerwca 2014 r. III AUa 1769/13, LEX nr 1509065; wyrok SA w Lublinie z dnia 31 marca 2015 r., III AUa 74/15, LEX nr 1667611).

Przy ocenie opinii wydanych w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze, iż opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżnia ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego.

Analizując wszystkie sporządzone w sprawie opinie biegłych, Sąd doszedł do przekonania, że stanowią one miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydane zostały przez biegłych o specjalnościach odpowiadających schorzeniom ubezpieczonego, a ponadto poprzedzone zostały analizą dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy oraz jego badaniami. Biegłi wnikliwie zapoznali się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, przebadali ubezpieczonego, jak również sporządzili należycie uzasadnienie swojego stanowiska. Wobec powyższego subiektywne przekonanie wnioskodawcy o jego złym stanie zdrowia, o tym, że nie nadaje się do pracy w wykonywanym dotychczas zawodzie ślusarza, nie stanowi podstawy do ustalenia, że jest niezdolny do pracy, bowiem nie znajduje ono potwierdzenia w sporządzonych w sprawie opiniach oraz opiniach uzupełniających. Na szczególną uwagę zasługuje opinia oraz opinia uzupełniająca biegłej specjalisty medycyny pracy, która jednoznacznie wypowiedziała się, że choć ubezpieczony z uwagi na wrodzoną wadę wzroku nie może wykonywać pracy w wyuczonym zawodzie tokarza (bowiem jest to praca przy maszynach w ruchu), to nie ma przeciwwskazań do wykonywania pracy w najdłużej wykonywanych przez ubezpieczonego zawodach, tj. ślusarza narzędziowego, dozorca czy ogrodnika terenów zielonych. W opinii uzupełniającej biegła z zakresu medycyny pracy wyjaśniła, że praca ślusarza narzędziowego polega m.in. na przygotowaniu narzędzi do produkcji i zdarza się, że osoba zatrudniona na tym stanowisku nie musi obsługiwać maszyn w ruchu, a wówczas brak widzenia obuocznego nie dyskwalifikuje do pracy na takim stanowisku. Tym samym brak jest podstaw do stwierdzenia, iż ubezpieczony jest niezdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami, które niewątpliwie nabył pracując przez około 24-25 lat na stanowisku ślusarza narzędziowego. Biegłi uznali, że stopień naruszenia sprawności organizmu przy uwzględnieniu wszystkich kryteriów nie powoduje u ubezpieczonego niezdolność do pracy. Zwracano jedynie uwagę na ograniczenie w zakresie wykonywania przez ubezpieczonego pracy przy maszynach w ruchu, pracy na wysokości i w głębokich wykopach.

Wobec braku stwierdzenia przez powołanych w sprawie biegłych niezdolności do pracy J. Z., nie została spełniona przesłanka warunkująca przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określona w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Stawka wynagrodzenia pełnomocnika ubezpieczonego – adwokat M. R. - za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu została określona na podstawie § 12 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 poz. 461) oraz w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2015 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2015 poz. 1079). Z uwagi, iż sprawa została wszczęta przed dniem wejścia w życie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 lipca 2015 r. (tj. przed dniem 1 sierpnia 2015 r.) do określenia wysokości kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu zastosowano przepisy dotychczasowe.